

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiae, M.DC.XVI.

4 V. in prima sanctificatione ita fuerit confirmata, vt nec venialiter peccare
potuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

magnam fortitudinem, & constantiam, quam tunc ostendit. Quod etiam habet Bernardus in concione super illud, *Stabat autem iuxta crucem*. Optimè Ambrosius de institut. Virginis capit. 7. & Epistol. 28. Addunt etiam interdum Patres, eo tempore exercuisse Virginem actum summæ obedientiæ, & charitatis erga homines, voluntariè offerendo filium pro illis, quo actus, ait Bonauentur. in d. 48. quæst. vi. tim. & Deum, & homines sibi maxime deuinxisse. De quo etiam benè Abulens. quæst. 14. prologi Matth. & Gerson tractat. 2. de Cantico decachordo. Quando ergo aliqui graues auctores videntur ita exaggerare Virginis dolorem, vt spasimum, vel aliquid simile illi tribuere videantur, non intendunt imperfectionem aliquam illi tribuere, vt priuationem sensuum, contractionem membrorum, vel quid simile, sed solum vehementem dolorem, cum ingenti admiratione & quasi stupore, de qua re infra q. 51. forte plura. Adde præterea, per se esse incredibilem Virginem Spiritu Sancto plenissimam, & quæ tot viderat mytheria, passionemque filij, omnes circumstantias, & rationes eius iam habebat præcognitas, tam facilè dubitasse. Denique cura, quam Christus in cruce de matre sua habuit, sufficiens testimoniū esse debet, fidem, & charitatem nunquam in matre defecisse.

Ad Patres ergo, qui in obiectione citantur, verba Origenis (si illius sunt) nullam patiuntur expositionem: verisimile tamen est, ab aliquo indocto vel hæretico fuisse inserta. Ipse enim homil. 1. ex varijs, egregiè sentit de Virginis innocentia, & sanctitate. Et D. Thom. hic artic. 4. ad secundum, refert Origenem exposuisse verba Simeonis de gladio doloris, non dubitationis. Basilij locum videre non potui, quia illa epistola non extat. D. Thomas autem illum piè exponit de admiratione quadam, & stupore, quo ita interdum suspensetur animus visa re noua, vt quasi dubitare videatur. Et eodem modo exponitur Augustinus, quanquam liber ille (vt dixi) incerti sit Auctoris. Ad Chrysostomum respondeo, inter eius opera nullam esse enarrationem in Psalm. 13. si tamen fortasse alicubi reperitur, eodem modo exponendus est. Euthymius falso citatur, imo expresse docet contrarium. Theophylactus verò nihil fati affirmat. Tertullianus denique, aut intellectus non est, aut infideliter citatur. Verba enim eius sunt, *si atres domini non crediderunt in illum, mater verò non demonstratur adhasisse illi*. Vbi non loquitur de fide eius, sed de consuetudine sequendi, seu comitandi Christum, vt patet ex verbis, quæ subiungit, *cum Martha, & Maria alia, in commercio eius frequententur*.

SECTIO IV.

Utrum Beata Virgo in prima sanctificatione, ita fuerit in bono confirmata, vt nec venialiter peccare potuerit.

Omissis hæreticis, inter Scholasticos Gregor. in 2. distinct. 30. quæst. 2. artic. 1. ausus est dicere Virginem interdum venialiter peccasse, ne illam fateretur fuisse à peccato originali immunem, quia iuxta Augustini regulam, nullus est in peccato originali conceptus, qui non interdum venialiter peccauerit. Cui sententiæ nonnulli Patrum locutiones interdum fauere videntur. Sed nihilominus hæc sententia ab Ecclesiâ reiecta, & damnata est.

Dicendum est ergo, Beatam Virginem in prima sanctificatione fuisse in bono confirmatam, & donum gratiæ ac singulare Dei auxilium accepisse, vt nec leuissimam culpam vnquam committeret. Hæc veritas, quoad rem, quæ in illa intenditur, scilicet Virginem nunquam peccasse venialiter, de fide est, & definita esse fertur in Concilio, Claramont. Fr. Suarez. tom. 2.

Atano sub Urbano secundo (vt refert Vega lib. 14. in Tridentin. capit. 18.) Concilium etiam Tridentin. session. 6. Canon. 23. licet directè hoc non definiat, id tamen supponit, dum docet Ecclesiâ tenere, Beatam Virginem ex speciali Dei priuilegio omnia venialia peccata vitalisse. Et hanc esse antiquorum Patrum traditionem, & consensum: constat ex ijs, quæ disputatione præcedenti section. 5. adduximus. Præsertim ex illo celebri loco Augustini libr. de Natiuitat. & Grat. capit. 36. *Cum de peccatis agimus, nullam de Virgine matre haberi volo questionem, & cæ.* & ex Bernard. epistol. 174. & sermon. 2. de assumpt. Absit (inquit) vt proprij quidquam inquinamenti hæc aliquando habuisse dicatur. Et ex Ruperto libr. 7. de glorificatione Trinitatis capit. 13. & libr. 6. in Cant. circa principium, Richard. de sancto Victor. libr. 2. de Emmanuele cap. 30. & libr. super Cantica capit. 39. vbi inquit, *Omnes virgines esse species Christi, Beatam autem Virginem esse speciem eius speciem, quæ speciem suam nunquam per aliquod peccatum mortale, vel veniale maculauit*. Denique constat hæc traditio ex communi consensu Theologorum in 3. distin. 3. qui varijs rationibus, & coniecturis hanc veritatem confirmant. Nobis verò sufficere videntur, quæ disputatione præced. sect. 5. adductæ sunt, & quas D. Tho. in hoc art. 4. & opuscul. 6. artic. 3. & quodlib. 6. artic. 7. docuit.

Quanquam verò certum sit Beatam Virginem nunquam peccasse. Dubitant tamen Theologi, an ab exordio suæ sanctificationis facta fuerit impeccabilis. Quidam enim simpliciter affirmant, vt Gabriel, in 3. distin. 3. quæstion. 2. artic. 3. sequens O Kam, & Almainus distinct. 12. quæstion. 2. Alij absolute negant toto tempore vitæ mortalis fuisse impeccabilem, sed potius potuisse peccare, quamuis auxilium gratiæ receperit, vt nunquam peccaret, ita Durand. distin. 3. quæst. 4. Alij vero distinctione vtuntur dicentes in prima sanctificatione datum esse Virgini solum, vt nunquam peccaret, in secunda verò, id est, in filij conceptione additum esse, vt nec peccare etiam posset. Ita sentit D. Thom. hic artic. 4. ad primum, clarius in 3. d. 3. q. 1. artic. 2. Bonauentur. art. 2. quæst. 1. Alenf. part. 9. m. 3. artic. 2. §. 2. & fuit hæc sententia Richard. Victor. libr. super Cantica. capit. 26.

Sed vix intelligo supposita fidei doctrina, quæ possit esse diuersitas inter has opiniones, quæ ad rem pertineat. Primo enim certum est Beatam Virginem in hac vita nunquam fuisse impeccabilem ab intrinseco ad modum beatorum, quia fuit tantum viatrix, vt supra dictum est. Deinde certum etiam est à prima sanctificatione habuisse talia gratiæ dona, & auxilia, vt infallibiliter nunquam peccaret, quia talis gratia necessaria est ad nunquam venialiter peccandum, & hoc est speciale priuilegium, quod iuxta Concilium Tridentin. illi concessum est. Vnde fit simpliciter concedendum esse in prima sanctificatione fuisse confirmatam in bono, vt nunquam peccaret, quia hæc confirmatio idem est cum prædicto priuilegio, seu gratia speciali: ex quo etiam fit, vt in sensu composito peccare non potuerit, apertè enim repugnat cum tali dono gratiæ peccatum existeret, seu componi, vt per se constat. Tercio addo, hoc donum non constituisse in solis habitibus infusis, vel in sola aliqua inherente qualitate, quia seclusa visione beata, & Dei amore necessario, qui illam consequitur, nulla qualitas inherens per se sola potest efficere, vt infallibiliter homo nunquam peccet, nisi adiungatur singularis Dei providentia, & protectio per actualia & specialia Dei auxilia, vt expresse docuit Diuus Thomas quæstion. 24. de verit. artic. 9. & constat ex ijs, quæ supra diximus de Christi impeccabilitate, & de carentia fomitis, quæ iterum section. sequenti attingemus.

D 2 Addo

Gregr.

August.

B. Virgo

nunquam

venialiter

peccauit.

Conc. Claramont.

Vega.

Conc. Trid.

August.

Bernard.

Rupert.

Ric. Vict.

D. Thom.

Dubium.

Gabr.

O Kam.

Almain.

Durand.

D. Thom.

Bonauent.

Alenf.

Ric. Vict.

Respon.

B. Virgo

quomodo

fuerit im-

peccabilis.

Addo tamen quarto accepisse Virginem in prima sanctificatione perfectionem gratiæ habitualis, & virtutum omnium huic insigni effectui confirmationis in bono proportionatam. Quia licet posset Deus cum minima gratia habituali per auxilia actualia ita custodire Virginem, vel alium hominem, ut infallibiliter nunquam peccaret, suis tamen ratio diuinæ providentiæ postulat, ut is, cui tale donum confertur intrinsecè disponatur per habitus virtutum perfectissimo, & heroico modo, prout necessarium est, ut homo facile, & iucunde omnia virtutum opera in quacunque opportunitate operetur, quod valde necessarium est ad vitandum omne peccatum, etiam veniale. Quod magis exijs, quæ section. sequenti dicemus, constabit. Ex quo sequitur confirmationem hanc in bono datam Virgini in prima, vel secunda sanctificatione formaliter seu in essentiali modo non fuisse diuersam, sed solum potuisse differre secundum magis, & minus, quatenus maiora dona gratiæ habuit Beata Virgo in secunda sanctificatione, quam in prima. Vt si Deus confirmavit in gratia beatum Ioannē Baptistam, & sanctum Thomam, v. g. modus confirmationis formaliter idem est, quamuis Ioannes in maiori gratia fuerit confirmatus. Et ratio est, quia vtraque confirmatio fit per dona eiusdem rationis, & habet effectus, & relinquit libertatem eiusdem rationis. Sicut enim Beata Virgo post primam sanctificationem in sensu composito peccare non poterat, & nihilominus liberè implebat præcepta: ita & post secundam, non est ergo inter eas formalis differentia.

Virgo non magis im-
peccabilis
post secundam
sancti-
ficationem
quam post
primam.

Confirmatio in bono
unde Virgi-
ni debita.

Ex quo tandem concludo, simpliciter ac formaliter loquendo, non magis fuisse impeccabilem B. Virginem post secundam sanctificationem, quam post primam. Quia post veramque ex vi intrinsecæ dispositionis peccare poterat, unde in sensu diuiso, atque simpliciter dici potest habuisse semper potentiam peccandi, habuit enim libertatem, qua potuit transgredi, & non est transgressus, quamuis in sensu composito in nullo tempore, vel statu, potuerit peccare, ut dictum est. Potest autem nonnulla differentia assignari inter statum, quem Beata Virgo habuit ante, vel post Conceptionem filij. Nam ante conceptionem, licet esset præordinata in matrem Dei, tamen nondum in se receperat dignitatem aliquam, cui hæc confirmatio in bono deberetur, licet Deus perfectioni suæ sapientiæ, & providentiæ deberet, ut illam conferret Virgini, quam in matrem suam prædestinaverat: at verò post Conceptionem filij habuit Beata Virgo in se singularem matris dignitatem, cui veluti ex natura rei debita erat hæc gratia confirmationis in bono. Et hac ratione dici potest magis impeccabilis post secundam quam post primam sanctificationem, ut si decreuisset Deus naturam aliquam prius in se existentem postea sibi hypostaticè vnire, decuisset certè, ut illam à peccato præseruaret, etiam eo tempore, quo ante unionem existeret, nihilominus tamen longè aliter esset impeccabilis post unionem, quam ante illam. Ita igitur suo modo dici potest in præsentia materia, quamquam exemplum non sit omnino simile, sed proportionale.

Obiectio. 1.

Concil. Mil-
lenit.

Circa doctrinam hanc occurrebant difficultates de concordia huius confirmationis in bono cum libertate arbitrij, sed hæc & communes sunt omnibus confirmatis in gratia, & cum his fere coincidunt, quæ supra circa Christi impeccabilitatem tractata sunt. Illinc ergo petatur earum resolutio. Obiectiones verò nonnullæ contra conclusionem fidei hoc loco soluendæ sunt. Prima est, quia sæpè Scriptura dicit, neminem esse qui non peccet, & eodem modo loquuntur Sancti, & Concilia, ut videre est in Mileuit. canon. 6. & 8. ubi etiam definit propterea omnes vere posse dicere, & orare, dimitte

A tenobis debita nostra. Quam orationem, utpote à Christo traditam, Beatam Virginem frequenter fudisse nullus negabit. Respondetur, hos generales sermones, speciale Virginis priuilegium non excludere, ut Concilium Tridentinum declarauit, imò Augustinus libro de Spirit. & Lit. capite secundo dicit. Si quis de aliquo sancto affirmet nunquam peccasse, non proprijs viribus, sed gratia, & dono Dei, non multum esse cum illo contendendum, sed potius, si id sufficienter ostendat, illi esse gratulandum. Hæc Augustinus. Quia verò de nullo alio præterquam de Virgine priuilegium hoc satis ostendi potest, idè ad nullum alium extendendum est, ut materia de gratia latius traditur. Ad illud vero de oratione Dominica dicunt quidam, licet Beata Virgo nunquam peccauerit, non tamen semper, & in omni actu suo hoc certo cognouisse, sed interdum dubitasse, & idè potuisse dicere. Dimitte nobis debita nostra. Sed hoc existimo falsum, & contra excellentem Virginis perfectionem. Dominabitur enim suis omnibus actibus perfectissime, & in omni opere suo perfecte cognoscebat, & considerabat, quid secundum rectam rationem fieri posset, & operaretur. Et ideo perspicue, & clarè videbat, quale vnumquodque opus suum existeret, neque aliquid operata vnquam est, quod non prius certò existimaret Deo gratum, acceptumque fore. Alioquin, si vel inconsideratè, vel cum aliqua practica dubitatione operaretur, non posset ab omni culpa, vel imperfectione fomitis excusari. Dicendum est ergo, potuisse Virginem pro alijs, seu pro vniuersa Ecclesia illa verba proferre. Dimitte nobis debita nostra. Pro se verò gratias potius de acceptis beneficijs agebat, eorumque perpetuam durationem postulabat.

Responsio.

Conc. Trid.
August.

August.

Secundò obicitur B. Virgini, quod humana ambitione miraculum à filio postulauerit, eamque ob rem ab ipso fuerit reprehensa Ioann. 2. ut Chrysost. homil. 20. & Theophyl. ac Euthym. videntur exponere, & videtur inuere Athanas. sermo. 4. contra Arian. quatenus dicit fuisse matrem à Christo increpatam, & Irenæus libr. 3. contra hæres. cap. 18. dum inquit, Dominum repellendo eius intempestiuam festinationem dixisse, Quid mihi, & tibi est mulier? Respondetur nullum ambitionis signum, sed potius eximie fidei, & charitatis in ea Virginis petitione fuisse, ut effectus probauit, exaudiuit enim Christus matris orationem, quare nulla ratio permittit credere ex inani gloria fuisse profectam. Unde Cyril. libro. 2. in Ioann. cap. 22. si dem Virginis in hac petitione ostendi dicit, quia omnia credidit filio possibilia, quamuis nondum Christus miracula edidisset, & cap. 24. Magnam, inquit, auctoritatem, & dignitatem deferri sibi à Domino mater non ignorauit, quæ persuaso, ut par erat, filio, ministros præparat. Et Euseb. Emis. sermon. in Dominicam secundam post Epiphani. Virginem, ait, Spiritu Sancto plenam illud miraculum præuidisse, quod filius facturus erat. Et Bernardus sermon. 46. super Cantic. prudentiam verborum Mariæ ponderat. Quia non precatur, non imperat, sed tantum defectum vini nunciat, quia cum beneficijs, & ad liberalitatem propensis non gratia violentè exprimenda, sed solum est occasio proponenda. Constat igitur verba illa Christi, quid mihi, & tibi est mulier? nullam reprehensionem continere. Ut enim rectè dixit Iustin. martyr. q. 136. ad Gent. Non verbo matrem obiurgauit, qui factò honorauit. & Cyril. dicto libr. 2. capite. 23. Quamvis, inquit, honor parentibus debeatur, facile ostendit, cum statim ad actum propter matrem accedat.

Obiectio.

Ioan. 2.
Chrysost.
Theophyl.
Euthym.
Athanas.
Irenæus.

Responsio.

Cyril.

Euseb. Emis.

Bernard.

Iust. mart.
Cyril.

Sensus autem illorum verborum Christi variè à Sanctis exponitur. Primò Iustin. martyr. supra dicit, sensum Christi solum fuisse dicere, matri, neque ad illam, neque ad sese pertinuisse, vinum providere. Unde ait, quid mihi, & tibi? id est, quid ad nos attinet?

tinet? quod si ex magna charitate tua vis, ut miraculose illis subueniam, dic ministris, ut faciant, quæ ego præcepero, &c. quam expositionem habet etiam Epiph. hæres. 51. & 79. & Euthym. ibi. Et est probabilis expositio, cum quia ita connectenda sunt verba sequentia. *Nondum venit hora mea*, id est, si ex charitate cupis, ut illis subueniam, prius quam vini defectus omnibus inuitatis manifestus sit, non hoc ad nos pertinet, sed potius oportet, ut omnes prius intelligant vinum defecisse, ut miraculum euidentius fiat, & idem nondum venit hora illud faciendi. Quæ expositio quoad hoc vltimum verbum, videtur fuisse Irenæi. libr. 3. contra Valen. cap. 1. est etiam Chrysost. homil. 21. in Ioann. & Augustin. serm. 41. de tempore, & Euthymij c. 1. in Ioan.

Solum obstat huic expositioni, quia verba illa. *Quid mihi, & tibi?* iuxta phrasin Hebraicam non significant, quid ad nos? Sed, quid mihi tecum est? ut Ioel. 3. *Quid mihi, & vobis Tyrus?* & Sydon? Luc. 8. *Quid mihi, & tibi Iesu fili David?* Et eodem sensu Matthæi 27. dixit vxor Pilati ad illum. *Nihil tibi, & in illo illi, id est, tibi cum illo sit, vel noli quidquam negotij habere cum illo.*

Posita ergo hac verborum significatio est secunda expositio Augustin. tract. 8. in Ioann. Christum illa verba ad suam diuinitatem retulisse, virtus enim faciendi miracula conuenit Christo ratione diuinitatis, ad quem etiam ostendendam miracula ordinanda erant, non ad demonstrandam generationem ex matre. Propter hanc ergo causam dicit, quid mihi tecum est? quod scilicet ad miraculum perficiendum pertineat: non enim ex te diuinitatem, sed humanitatem habeo. Quam expositionem habet idem August. tract. 19. in Ioan. & libr. de fide & symb. cap. 4. & libr. 2. de symbolo ad catechumenos, cap. 5. Greg. libr. 8. Epist. 42. Bed. D. Tho. Gloss. & alij in Ioann. & ferè idem sensus Grego. Nyl. orat. in illud dictum Apostoli, *tunc exiit & ipse subiecit* &c. cum inquit Christum his verbis quasi repulisse matrem, eo quod veluti iure materno miraculum postularet. Quod etiam indicauit Athanas. serm. 4. contra Arianos. & August. su. pra. Sed non est intelligendum hos sanctos docere. Virginem opus illud quasi iure materno sibi debitum præcepisse, aut postulasse (id enim de fide, & humilitate B. Virginis sentire, indignum est) præsertim cum verba eius tantam erga Christum reuerentiam præferant, ut nec expresse rogare, sed solum indigentia, & occasione bene faciendi proponere ausa fuerit, ut Bernardus supra notauit. Intelligendum ergo est, propter circumstantes illo modo Christum matri respondisse, ne opus illud ex naturali affectu, aut postulate profectum putaretur ut in simili dixit Christus Ioann. 11. & 12. & hoc modo est etiam hæc expositio subtilis, & probabilis.

Tertia verò expositio addi potest, ut Christus de se ut homine loquatur, & sensus sit, *Quid mihi, & tibi?* id est, quid mihi tecum est? quod non simpliciter, & absolute est intelligendum, sed in ordine ad negotium, de quo agebatur, seu respectu miraculi perficiendi, ac si diceret, non est hoc opus tale, ut ex humano respectu, vel consanguinitate pendeat, sed ex diuino obsequio, & voluntate. Ita ferè Grego. Nyl. su. pra. & Maximus, sermone secundo Epiphaniæ, & Bernard. serm. 1. & 2. Domin. primæ post Epiphani. In quo sensu non sunt hæc verba reprehensionis, sed instructionis propter circumstantes, ut circa expositionem Augustini diximus, nam hæc duæ expositiones ferè in idem recidunt.

Ad testimonia ergo in principio citata respondetur, Chrysostomus, & qui eum secuti sunt, excessisse, (ut D. Th. inquit) Vnde eorum sententia, iam erronea est, ut diximus: piè autem exponi possunt, eos non sensisse in virgine fuisse ambitionis, aut

Fr. Suarez. tom. 2.

A vanæ gloriæ motum, sed solum iudicari suspiciosè ab iis, qui præsentibus aderant, potuisse, & ideo Christum Dominum eo modo respondisse. Ad Athanas. dicendum est, Christum re vera non reprehendisse Virginem, quia vera, & rationalis reprehensio culpam aliquam supponit, sed fortasse Athanas. increpationem vocauit illam admonitionem, seu instructionem potius, quæ Christus illis verbis insinauit non tam propter Virginem, quam propter alios circumstantes, ut declaratum est. Et idem dicendum est ad Irenæum. Non enim potest verè dici Beata Virgo passam fuisse repulsum, cum, & quod petiit impetraverit, & Christus non propter aliquem defectum Virginis, sed quia nondum erat tempus opportunum ad parandum, miraculum illud aliquantulum differre voluerit, ut ex illis verbis patet, *nondum venit hora mea*, quod quidem Virginem latere potuit sine illius culpa. Non enim tenetur, qui orat scire, quando sit opportunum tempus obtinendi, quod postulat, præsertim cum Beata Virgo non importunè petierit, ut statim miraculum fieret, sed solum aliorum indigentiam, suamque intercessionem insinauerit. Vnde factum est, ut non solum non fuerit à Christo repulsa sed potius ut propter amorem eius, Christus aliquantulum miraculum præuenerit, ut Cyril. dicto libro 2. in Ioann. cap. 23. & Ambros. serm. 16. in Psalmum. 118. circa finem, adnotarunt.

Tertiò obijcitur Virgini, quod Matth. 12. Marc. 3. Luc. 8. Christum publicè prædicantem, ex humana quadam ambitione interpellauerit. Propter quod videtur à Christo acerbè reprehensa, illis verbis, *Quæ est mater mea?* Ita ferè Chrysostom. homil. 45. in Matthæ. Sed respondetur facillè. Primò in toto illo facto nullum esse imprudentiæ, aut ambitionis indicium, quo possit ad culpam imputari, non solum Virgini, verum nec alijs fratribus Christi, qui ipsum quærebant. Fieri enim potuit, ut bono animo, & conuenienti modo illum quærent: casu autem accideret, ut alij ætantes, & audientes, Christum importunè alloquerentur. Vnde nulla est prorsus ratio irrogandi aliquam culpam Virgini, cum Evangelistæ non dicant ipsam vocasse, vel interpellasse Christum, sed turbam, vel fratres Domini, quos sicut accusare non oportet; ita nec excusare necesse est, ut Augustin. notauit tracta. 8. in Ioann. Quocirca, quamuis demus, illa verba Christi reprehensionem aliquam continere, non tamen propterea existimandum est illa ad Virginem esse directæ, sed ad turbam, vel fratres, si illa digni fuerunt, non est autem necesse dicere illa verba reprehensionis fuisse, sed solum instructionis, ut circumstantibus indicaret, propter carnaliter coniunctos non esse Dei opus intermittendum, ut Augustin. libr. de fide contra Manich. & Bernard. serm. 2. dominicæ primæ Epiphaniæ, notarunt. Vel docere etiam voluit coniunctionem sanguinis cum Christo sine spiritali non prodesse, hanc verò per sese multum valere. Ita Augustin. libr. seu sermo. de Virginitate. cap. 3. & Tertul. libr. de carne Christi, cap. 7. & indicat Hilar. Canone 12. in Matth. circa finem, dum ait. *Christum non fastidiosè de matre sua sensisse, sed docere voluisse, propinquitatis atque nomen, non iam de conditione nascendi, sed de Ecclesiæ communionem retinendum.* Addit etiam eo facto significatam esse Synagogæ repulsum. Quod etiam dixit Greg. homilia 3. in Euangelia. Quæ omnia mirè complexus est Ambrosius, libro 6. in Lucam ante medium.

Cyrril.
Ambros.
Obiectio. 3.
Matth. 3.
Marc. 3.
Luc. 8.
Chrysost.
Responsio.

August.
Bernard.

August.
Tertul.
Hilar.

Greg. Pap.
Ambros.